

REVISTA COPILUL

dobrogean

ANAL II No. 7—8

SEPTEMBRIE—OCTOMBRIE 1936

Revista „Copilul Dobrogean“

Apare lunar, sub auspiciile Asociației învățătorilor,
sărăcu Tulcea și sub conducerea următorului comitet :

CONST. PETRACHE rev. școlar
D. DOGARU-învățător
Ing. A. POPESCU-profesor
Pictor V. PAVLOV-profesor
IORD. PETRACHE-Invățător

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA
N. Damienescu
învățător

Str. Buna-Vestire No. 74 sau șc. No. 1 b.

Abonamentul :

Anual 40 lei
De sprijin 80 lei

Ce cuprinde această revistă :

S'a sfârșit vacanța, la muncă acum !	„Copilul Dobrogean“ N. N
Se duc cocoarele	N. Damienescu
Basm	Em. Ianculescu
Ce ne-a dat Dumnezeu	St. Nicolau
Isp ava Lui Mitică	„ Ianculescu Emanuel
Cațelușii	Bogacev Maria
Toamna	
Cum a vindecat Pipăruș	
Pe teu pe împăratul din țara poveștilor	Doina Tămășdan
In vacanță	Marcof S. Cristu
Cum am petrecut vacanța mare	Apetroaia Anișoara
O călătorie	Aurelia Obreja
Ciobănașul	Nicolae D. Marin—din rev. „Luceafărul“

Jocuri, o vorbă bună pentru fiecare

Prețul lei 5

Tip. Curierul Tulcei

S'a sfârșit vacanța, la muncă acum !

S'a sfârșit și vacanța, par'că nici n'a fost ! Bine v'am găsit iubiți cititori și cititoare ! După un an întreg de muncă, se cuvenea și această vacanță. Acum, iar la muncă ! Unora dintre voi vi s'a părut scurtă ! Aceștia sunt cei muncitori ! Altora vi s'a părut lungă ! Aceștia sunt copiii cărora nu le place munca !

Totuși, pe fețele tuturor, citești nerăbdarea !

Când treci pe la librării — vorbesc de copiii din oraș — te împiedici de ei. Stau ceasuri întregi cu ochii la geamuri și privesc la nou-tăți ! Cărți noi, ghiozdane pentru cărți, penare, tocuri, călămări, toate curate și așezate frumos la geam, le fac tuturor cu ochiul, așa după cum și vouă acelora dela sate, vă fac cu ochiul fructele pârquite, de toamna cea bogată !

Câte 5. 6, alte ori și mai mulți școlari și școlărițe, intră în librărie.

— Domnule X, ai Citirea de a patra, de..... stai, c'am uitat de cine e !... de...

Dar domnul librar, zâmbind fericit și-atunci se gândește la anii lui din copilărie, alte ori necăjit, îi răspunde :

—Domnul, nu ți-a dat lista de cărți?

—Ba, mi-a dat-o, dar nu știu ce-am făcut cu dânsa!?

—Dumneata, băiatule nu ești de la aceeași școală cu dânsul! (adică cu cel ce și-a pierdut lista).

—Nu, eu sunt dela Nr. 3.

—A, uite am găsit-o!?...

—Dar mie nu-mi dai cărți? se aude din altă parte un glas subțirel și drăgălaș.

—Dă-mi cărți de a treia! Citirea de Țoni, Aritmetica de Beiu Palade! Gramatica de...

Băiatul care și pierduse lista, se roșește că fetița din a treia l-a făcut de rușine!

Și-așa, de dimineață până seara târziu, sute de școlari intră și ies bucuroși, că au cărți noi și curate.

Noi, urăm tuturor!

Doamne ajută și spor la muncă!

Trei concurenți viteji dela școala Domnița Maria cari s'au prezentat la concursul din 14 | VI a. c.

Au venit pe jos distanță de aproape
15 km. absolut singuri.

Se duc cocoarele.

Nenea Nicu (N. Damienescu)

Doamna Călătorescu are o nepoțică, pe care o iubește mai mult decât pe fata dumisale, doamna Pădurescu. Intr'o toamnă se sue pe vapor și hai la Tulcea, la fata ei. Doamna Pădurescu primește pe mama ei la debarcader, se urcă apoi într'o trăsură și'n câteva minute, iată-l ajunsse acasă. Nepoțica doamnei Călătorescu, Aurica, e bolnavă și sta în pat, deaceea n'a putut fi prezentă la vapor s'o primească pe bunicuța. Cu toți cei 70 de ani pe care-i poartă în spate, bunica totuși e sprintenă și șugubață nevoie mare. Iată că intră în casă și fuga la pătuțul Auricăi.

—Cei cu tine, fetița mamei ?

—M'am bolnăvit ! Am lăciți, bunicuțo !

Aurica cu toate se împăca, dar când trebuia să pronunțe sunetul „r” totdeauna spunea „l”. Bunica chemă pe doamna Pădurescu și-i spuse, să-i aducă geamandanul, că are ceva bun contra răceleii.

—Ei, lasă și mata mamă ! Tocmai acum ți-ai găsit să cauți leacurile !? De câte ori nu i-am spus, să se îmbrace când iese afară la joacă, dar ți-ai găsit !

Vorbele mele îi intrau pe-o ureche și-i eșeau pe cealaltă !

—Mămico, zău dacă am văzut vre'o volbă intlând pe uleche ! ?

La răspunsul neașteptat a fetiței, atât mama cât și bunica cu greutate își stăpâniră răsul.

—Ei, lasă și tu, Marieto ! Iart-o ! Adu-mi ce te-am rugat !

--Bunicuțo, matale ești așa de bună ! Acum știu, c'am să mă fac bine ! Dal ce ai mata în geamandan ?

—Ce vrei să am ? Am doctorii pentru fetițe neascultătoare, bomboane și jucărele pentru fetițe așa cum

ești tu! răspunse bunica sărutându-și cu drag nepoata.

În timpul acesta, intră cu geamandanul și doamna Pădurescu.

—Vezi, mamă! Dai nas lui Ivan, el se suie pe divan! De asta, nu ascultă! Când eu o cert, matale o desmierzi!

—Aurica mi-a spus c'o să te ascute decum înainte!

Bunica scoase din geamandan o sticluță cu spirit canforat și cât ai clipi o frecționă pe trup. A doua zi, Aurica se făcu ceva mai bine, dar tot nu putu ieși din casă.

A treia zi însă, era bine și ieși afară. Pe cerul albastru fără un pic de nori, soarele își trimetea ultimele raze de căldură și Aurica voioasă se juca prin curte. Deodată auzi un cântec trist: cru... cru... cru... Ce era? Cărduri de cocoare înșirate în forma lui unu, sburau în înălțimea cerului, oprindu-se din loc, în loc, unde se roteau, luându-și parcă rămas bun dela locuri dragi. Aurica cu ochii în sus, pătrunsă parcă de dragostea ce-o arăta păsările acestea locurilor noastre, urmărea cu atenție sborul cocoarelor, dar o împuşcătură infundată, o făcu să tresară și în acelaș timp, o cocoară se rupse din șir și strigând dureros: cru... cru..., cerând parcă ajutor surorilor ei, se rostogoli drept în curtea fetei:

—Bunicuțo! Mămico! Ești afa...lă!

—Ce este, răsgăiato?! Ce strigi așa? răspunse mama speriată!

Bunica cu părul în nis, cu ochelarii pe vârful nasului, năvăli afară, după fucă-sa.

—Bunicuțo! Mămico! O cocoală... flage... să moală!

—Ce cocoară te-a găsit! răspunseră fetele venindu-și în fire, fără să observe cocoara care se sbătea aproape de fatiță.

—Uite coala, cocoala ! Ajutați-mă s'o plind !

Bunicuța și mama Auricăi prinseră apoi cocoara care deși rănită, totuși se apăra cu ciocu-i ascuțit.

Văzură că aripa pasărei sângera. Acolo era rana. Mai cu niște linctură de iod, mai cu niște pojarniță cu untdelemn, oblojiră rana cocoarei, care în câteva zile fu gata vindecată.

Intr'o după amiază, Aurica se juca iar prin curte, dar fără să vrea, uită ușa magaziei deschisă, acolo unde era cocoara închisă. Aceasta simțind că libertatea i-a sosit, pășește încetinel spre ușă și privind spre dreapta, apoi la felița care se juca nepăsătoare, își întinse aripile și cât ai clipi, era în văzduhul cerului. Felița nu observă sborul pasărei, decât atunci când sus, se uni c'un grup de cocoare. Era târziu ! Incepu să plângă.

—A sbulat cocoala, mămico ! Uite-o cum se duce !

--Așa-ți trebuie ! De ce-ai lăsat ușa magaziei deschisă ?

Bunica auzind vorbă, eși afară, dar felița hohotind de plâns, se repezi la pieptul mângâietor al bunicuței zicând :

— S'ar duce cocoalele, bunicuțo ! S'ar dus cocoala noastră !

Bătrâna înțelegând durerea nepoțicăii sale, o mângâie cu vorbe blajine și-o duse în casă. Aci, așezându-o cu capul în poală începu să-i spuie un basm ne-terminat :

— Într-o zi frumoasă, în ziua s'ar veșnic primă

— S'ar lăsat ușa magaziei deschisă !

— S'ar dus cocoala noastră !

Copila adormi cu gândul la cocoare, la cocoara ei dragă !

BASM...

de Em. Ianculescu cl. V-a IIc.

A fost de mult de tot, o prințesă ce se numea Vanda. Era frumoasă ca un crin și sveltă și gingașă, de rămăneau împărații, părinții ei, mâna la gură de mirați, și o iubeau ca pe lumina ochilor.

Intr'o zi culegând ea trandafiri în grădină, își aruncă ochii din întâmplare spre gardul de fier ce înconjura curtea și printre

gratii văzu un fiu de împărat, așa de frumos, că oriunde se găsea ea își aducea aminte de el. Pasămi-te era Navon, fiul împăratului vecin, ce plecase la vânătoare, cerând învoirea împăratului, tatăl Vandei să-l lasă să vâneze în țara lui.

Fiul împăratului zărind-o și el pe domniță, atât o plăcu încât oriunde privea, i se părea că vede pe prințesă.

După un timp, abătută, fiica de împărat, ceru voie tatălui, să mai iasă să se plimbe singură să se veselească. El o lăsă, totuși puse de departe o ceată de soldați s'o aibă în paza lor.

Și plimbându-se ea într'o pădure apropiată, plină cu mii de floricele de toate culorile, împlântate în covorul verde al ierbii,

și păsărele mii cântând în aer. văzu deodată în mijlocul unui lac ce până atunci stătuse liniștit, câteva unde, ce în formă de cercuri alergau grăbite spre mal. În mijlocul lacului apăru în fund un punct ce se ridica în sus. Deodată eși afară o dihanie, cu gura lată, cu ochii de foc, cu aripi pe umeri și cu patru picioare sfârșite cu ghiare ascuțite; într'o clipă fu lângă prințesa Vanda. Dar ea de mult căzuse leșinată de spaimă. Smeul o apucă pe prințesă și dispăru în undele lacului albastru...

Ostașii, care văzuseră de departe, alergară speriați la lac, dar totul era liniștit, numai câteva unde largi, tremurau către mal...

Alergară fuga la împărat și-i povestiră. Erau să fie omoriți de acesta de nu se ruga împărăteasa pentru ei. Și împăratul amărit, dădu vorbă 'n țară că cine va fi în stare să-i aducă fata, a lui să fie și împărăția întreagă, după moartea sa. Împărații o iubeau pe Vanda așa de mult, că mai bine mureau decât să stea fără ea.

Când se deșteptă Vanda în fundul lacului din leșin, se văzu într'un palat luxos, numai cu oglinzi pe pereți, iar în mijloc, văzu hidoasa făptură, ce o furase depe marginea lacului. Palatul era a doi zmei frați, care de mult se sbăteau s'o răpească pe Vanda.

Pe tărâmul acesta, fiica de împărat nu văzu decât oameni pitici. Se puse ea să plângă și când văzu intrând pe ușă a doua dihanie, mai hidoasă ca întâia, leșină de spaimă iar.

Navon, fiul de împărat, auzind vorba împăratului, tatăl Vandei, se hotări să plece și el în căutarea prințesei.

Bătu el mult drum, până văzu un șarpe uriaș ce atârna după o stâncă deasupra capului unui ciobănaș pitic, care habar neavând de pericolul de deasupra, cânta înainte din fluer.

Navon se repezi cu paloșul și reteză fulgerător capul șarpelui. Drep mulțumire, ciobănașul îi dădu fluerașul din care cânta, spunându-i că acel fluier are puterea de a preface în pitic pe oricine ar fi suflat în el, iar de il asvârleai în sus, fiind pitic, te făceaî iar om cum fuseseși înainte.

Trecu Navon un râu și văzu o caracatiță ce vroia să prindă un pește. Tocmai își întindea fioroasele brațe spre el, când prințul svârli paloșul în ea, țintind-o moartă pe loc. Peștișorul îi mulțumi sfios, rugându-l să ia dela el doi solzișori și-i zise: «Când vei avea nevoie de ceva, uită-te la un solzișor și te vei preface în pește».

Mai merse el încă mult, până ce ajunsese într'o pădure frumoasă în mijlocul căreia zări un lac limpede. Pe malul lacului zări un trandafir pălit. Iși aduse aminte că la domnița Vanda, văzuse așa trandafiri. Deci ea era pe aproape.

Privind în limpezimea lacului se gândea cum să facă să încerce a intra în el, când zări o albină sbătându-se cu aripile ude, gata să se încece. O luă pe o frunză și ea dupăce își uscă aripioarele la soare, ca adâncă recunoștință, îl lasă să-i ia o aripioară, care avea puterea să transforme în albină pe cine ar fi sărutat-o.

Băgând aripioara în buzunar, găsi acolo solzișorii. Luă unul, privi adânc la el, și încet se simți scăzând, făcându-se mic, pieriră picioare și mâini, iar în locul lor îi creșcură aripioare, iar în loc de haine, creșcură solzișori aurii. Paloșul căzu pe iarbă.

Curând prin apa lacului se afunda un mic peștișor. Ajunse jos, și văzu numai pitici în țărâmul pe care ajunsese.

Amintindu-și de vorba ciobănașului, suflă cu gurița lui în flueraș și încet mânuțele mici și picioarele luară locul aripilor, și în loc de solzi fu îmbrăcat ca piticii. În buzunar avea, fluerașul, solzișorii și aripa de albină.

Departa în zărea fumurie se zărea un palat frumos. Întrebă pe pitici în limba lor, cine locuiește acolo și aflând, se îndreptă într'acolo.

Se făcu noapte. Ajunse la palat. Tot palatul era în întuneric, numai o fereastră era luminată. Se sui pe o scară și privi înăuntru.

Vanda, care era în acea cameră, se uită la fereastră și în întunericul nopții văzu lipindu-se de geam o față de om, ce căuta înăuntru. Era să țipe, dar piticul îi făcu semn să tacă. Se duse de deschise fereastra, și el îi spuse că a venit s'o scape și o rugă să plece chiar atunci cu el. Se dădură jos și plecară împreună, în bezna adâncă a nopții...

Ajunseră la lac; prințul dădu un solz domniței și unul lui și privindu-i amândoi, se făcură pești înălțându-se spre fața lacului. Afară suflară în fluer, și se făcură pitici. Aruncară în văzduhul albastru fluerașul și se simțiră crescând încet, luând înfățișarea adevăraților oameni.

Navon, își ridică de jos paloșul și plecară înainte. În depărtare se zărea palatul tatălui Vandei.

.

Dar în timpul acesta, paznicii pitici dela ușa domniței, intrară înăuntru, vrând să întrebe de trebue să stingă lumina, dar văzură camera goală. Pe ușe nu eșise nimeni, căci ei stătuseră acolo. Priviră la fereastră, și perdelele groase de fir și catifea fluturau bătute de vânt. Fereastra era deschisă.

Alergară de trezire pe zmei, și acestia plecară după fugari.

După ce ieșiră din lac, lăsând palatul clocotind în urmă le se înălțară sus, și deacolo văzură o mogâldeață ce se mișca repede spre palatul împăratului cu prințesa.

Zburând amețitor de iute, ajunseră deasupra celor doi fugari. La vederea pericolului, prințul dădu aripa de albină prințesei care o sărută și o albină mică se pierdu în potirul unei flori de ciuboșica cucului.

Navon, luă paloșul și întâmpină pe primul zmeu, pe care-l omori!

Cu al doilea merse însă greu. Ținu lupta mult timp, până ce se păru că zmeul va învinge. Navon răsufli greu, sudoarea îi brobonea fruntea și fața. Duhoarea zmeului îl amețea.

Se opinti într'o ultimă încercare, și asvârli adânc paloșul în gura dihaniei. Paloșul se infipse bine, un val de sânge țâșni și sleit de puteri, fără sânge, zmeul căzu lângă leșul fratelui său.

Albina sbură lângă Navon, se dădu peste cap și se prefăcu în domnița Vanda și amândoi plecară spre palat.

Fără de margini fu bucuria împăraților la vederea fiicei lor nevătămată și cum promisese dădură pe Vanda feciorului de împărat.

Prin cuvinte este greu să descriu o nuntă ca aceia ce s'a făcut la palat. A ținut multe zile la rând, și prinții s'au făcut cu timpul împărați, și poate domnesc și azi, de nu cumva or fi murit.

Ce ne-a dat Dumnezeu.

(Pentru cei mici)

*Dumnezeu nouă ni-a dat : Mâna, ca să pipăim,
Ochii, pentru a privi, Iar gura : Să ne hrănim
Urechi, pentru a auzi. Tot ce-i bun ca să sorbim
Nasul, ca să miroșim, Și pe El să-L preamărim.*

St. Nicolau

Isprava lui Mitică.

Mitică e un copil de seama noastră, iar cele ce vi le voi spune, le am aflat cu prilejul vizitei ce au făcut-o la D-l învățaror din satul lui Mitică. Trebuie să știți însă că satul lui Mitică e situat pe malul unui lac mare (Razelm).

Intr'o zi tatăl lui Mitică l-a trimis cu caii la păscut deoarece, în acea zi era sârbătoare și Mitică nu mergea la școală. Copilul luă cai și se duse cu ei pe malul apei deoarece, acolo era iarba mai multă de păscut pentru cai.

Ajuns acolo, copilul priponi (impiedică) caii să nu fugă prea departe și văzând pe marginea apei o barcă, se gândi ca ar fi bine să se ducă el singur la niște rude ale lui care erau într'un sat pe malul opus. Barca având în ea și 2 vâsle (lopeți) copilul vru să-l facă pe barcarul. Se sui în barcă, luă vâslele, și începu să vâslească spre largul apei. După ce merse o bucățică bună dela mal copilul simți că barca se îngreuna și lopețile la fel. Când privi în jos, ce să vadă? O negură de lipitori încercau să-l scufunde, probabil că se supăraseră pe Mitică de ce le turbură apa. Insa iuțind vâslitul lopeților, Mitică reuși să lase lipitorile în urmă și să înainteze mai departe. Peste puțin timp însă, acelaș lucru observă Mitică că se petrece în jurul bărcii lui, doar de data asta nu erau lipitori ci, o mulțime de raci, peste culcușul cărora daduse Mitică și-i supăraseră iar ei căutau să se răzbune. Insa și de aceștia Mitică scăpă ușor. La câțiva metri (20 30m) Mitică simți că barca se balansează (se pleacă) când într'o parte, când în alta.

Ce era? Niște pești pe care probabil că, tot tulburarea apei din cauză bărcii lui Mitică îi supărase,

cercau să se răzbune, dar cum ei nu se pot lipi ca lipitorile și nici n'au clești ca racii să se apuce, peștii loveau barca cu capul lor osos s'o răstoarne.

Mitica scăpă și a treia oară cu obraz curat. Dar după cum zice proverbul: „Ulciorul nu merge de multe ori la apă“, și lui Mitică i s'a înfundat. Trecând pe lângă un stufiș în care stătea o găscă, un găscan și cu boboci lor (sălbateci), găscanul crezu că acest mic luntreaș vine să-i ia pui, Sfor.r. : zbură în sus peste capul lui Mitică și-i luă pălăria cea nouă din cap.

Ce să facă bietul băețaș ? A mers ce capul gol mai departe, deoarece, altfel era să'nopteze pe apă. Ajungând în satul dorit, se duse la ruda care, rămăsese înebunită când le-a povestit Mitică cum a ajuns acolo.

Ruda lui îi puse să mănânce și apoi se culcă că era foarte obosit.

Ce-a visat în acea noapte și cum a ajuns acasă acest băețaș, vă voi povesti în numărul viitor al acestei reviste.

St. Nicolau—Carabil-Tulcea

Premiantele și premianții concursului din 14 Iunie 1936.

Cățelușii..

In ziua acela era cald și senin. Era săptămâna trecută. Pentrucă era așa de frumos afară am eșt să mai privesc la cățelușl Mirel.

Desigur, vol o ștîl pe Mira. Doar ulne ea pela școală, la vol și li dați pâlne, covrigi... Pe unil vă caută la buzunare să vadă ce aveți prin ele.

Așa !! Ea are patru cățelușl frumoșl, frumoșl de tot. Și se joacă așa de frumos cu el !...

Tocmal de asta am eșt eu afară, în curte, în ziua acea : să-l mai văd jucându-se.

Erau toți patru prin curte. Mira găslse o fâșle de ștofă, lungă și subțire, pe care o ținea în gură. Când au văzut cățelușl aceasta, s'au dus

toți s'apuce de ea. Mira ținea fâșta dela mijloc și cățelușl trăgeau dela capete. Unul trăgând amarnic de ea, a scăpat-o din dințișori și'a căzut pe spate cu lăbuțele în sus. Alt frățlor de-al lul, găsl prilejul să-l tragă cu dinții de coadă. Și așa s'au încăerat. Dar s'au pomenit tot trăgând de fâșia de ștofă.

Mira se făcea că trage din puteri și ea dar se vedea că se joacă. Și în semn de dojană îi puneu câte unuia o labă pe cap și-l îndepărta. Tocmal ca un om. Și se juca așa de frumos cu pull el, încât părea dresată de cineva.

Oboșiți, cățelușli s'au pus să sugă. Stând în picioare, Mira se ulia spre poartă. Iar cățelușii sprijinindu-se în codițe și stând ca copill pe scaun, sugeau înfometati. Stând așteți, Mira semăna aldoma) cu luposica acela din...*

Apoi, sburdarnici, au plecat iar la joaca și dădă peste o mușcată înflorită, în glastră, au făcut-o praf la pământ.

Le plăcea să rupă florile, frunzele ; să-se joace în țărâna umedă și neagră...

*) Aldoma—la fel.

Când au fost bătuți cu linia pentru fapta lor au fugit în ușa magaziei. Și deacolo, de jos, stând pe codițe, priveau cu ochi mari la locul cu mușcata distrusă, neînțelegând prea bine, de ce oare au fost bătuți ?

—Ham! Ham! Ham! făcu Mira supărată. Adică,, neastâmpăraților, vă arăt eu“ !

Și ca dojană, îi prinse pe fiecare cu dinții, bineînțeles în glumă, și îi scutură de piele, Le dădu apoi peste spinare câte un bot și astfel îi dojeni.

Linștii s'au dus la sacul lor și s'au culcat și gândind poate la isprava făcută, au adormit...

Sforiau toți dormind cu capul unul pe altul, încălzindu-se astfel singuri. Namai copoiasul cel mic adormise pe spate cu piciorușele în sus și cu lăbuțele albe atârând alene, în aer...

Mira îi privi mulțumită din prag, apoi cu pași ușori veni lângă ei și se întinse alături.

Și afară soarele încălzea frumoasa zi de toamnă...

Ianculescu Emanuel

Membrii comisiunii și copiii cari s'au prezentat la concursul organizat de revista „Copilul Dobrogean“ în ziua de 14 Iunie a.c.

Toamna.

Luna care ne vestește Toamna este luna Septembrie. În această lună oamenii își pregătesc toate pentru iarnă.

Acest anotimp este cel mai îmbelșugat, dar și cel mai trist. Toate păsările pleacă în țările calde, afară de vrăbiuțele care nici odată nu-și părăsesc țara. Copacii își pierd podoaba lor și noi regretăm lunile trecute. În acest anotimp se culeg viile, porumbul și nucile. Din struguri se face mustul dulce, care îmi place foarte mult. Se face vinul, însă el nu-mi place așa de mult ca mustul. Florile și ele își pierd ultimele petale pe care le mai aveau. Toamna are și ea florile ei, care au un miros îmbătător cum sunt: Crizantemele, dumițrele, garofițele și altele. Zilele sunt mai înorate, mai mici și mai triste. Vântul începe să bată mai tare, anunțând oamenilor că în curând va veni și iarna.

BOGACEV MARIA cl. VI-a comp.

Cum a vindecat Pipăruș Petcu pe împăratul din țara poveștilor.

Era odară un om cu numele de Pipăruș Petcu. Era cuminte, se pricepea la toate și afla la orice necaz o vorbă de mângâiere. Nu numai deștept era Pipăruș dar vioi și vesel, nici odată nu era trist chiar nici când n'avea ce mânca.

Pipăruș așa zicea :

—Dacă mă întristez, tot nu am bani mai mulți și deci, e mai bine să rămân vesel.

De ce să mă necăjesc și să mă vait, doar Dumnezeu e bun și mă va ajuta și pe mine.

Un vecin îi spuse odată :

—Auzi tu frate Pipăruș, dacă eu aș fi așa deștept ca tine nu aș sta aici, ci mi-aș încerca norocul aiurea. E mare țara și e și mai mare lumea ; încearcă frate, poate îți găsești undeva norocul.

Pipăruș, care se mai gândise la asta, că se duce pe 2-3 ani în lume, a început să se pregătească. Și-a luat traista din cui, a umplut-o cu tot ce credea că-i trebuie, și a luat rămas bun de la cunoscuți, și fluerând a pornit la drum.

S'a tot dus, dus până a ajuns la granița împărății piticilor. Aici s'a pus să se odihnească și s'a gândit ce să facă ? Să se ducă mai departe ori ba, când iată se

apropie de el un om, care judecând după îmbrăcăminte era un străin.

—De unde vii măi fătăte? zise Pipăruș către străin, iar el răspuse:

—Vezi tu muntele cel înalt? De acolo vin, acolo e țara mea, țara poveștilor.

—Dece e renumită țara ta? fu a doua întrebare a lui Pipăruș.

—E renumită după împărat—răspuse străinul.

I s'a întunecat judecata împăratului, dar numai cu atât s'a întunecat mintea că nu poate să spuie adevărul. Mare tărăboi e în țară din cauza asta, că nici sfetnicii lui nu știu ce dorește craiul cu adevărat.

—Și nu se doctorește împăratul vostru? —zise Pipăruș curios.

--Dar cum să nu? spuse streinul — Treisprezece doctori are la căpătâiul lui, unu 'l îmbăiește, unu 'l masează, iar ceilalți îi fierb tot felul de doctorii, dar nimic nu l'a vindecat.

Iar acu, m'a trimis pe mine împăratul, să dau de știre în lume că, cine-l vindecă de minciună, îi va da zece saci de galbeni.

La asta, ochii lui Pipăruș au început a străluci.

—Eu îmi iau această însărcinare, să vindec pe domnul împărat—spuse Pipăruș—dar te rog condu-mă la el.

—Poate și tu ești doctor? întrebă străinul.

—Nu sunt,— răspuse Pipăruș — dar fără să mă laud, minte am destulă, mulțumită lui Dumnezeu.

—Să nu mai pierdem deci vremea—zise cu bucurie străinul care era prim ministru — ci să plecăm în grabă, căci poimâne seara putem fi acolo.

A treia zi seara, Pipăruș Petcu se înfățișă împăratului și ca un doctor, îi puse două-trei întrebări:

— „Care ți-e numele, Măria Ta?

— „Spune drept „întâiul“ este numele meu — zise împăratul.

Asta era un mare neadevăr, dar Pipăruș nu fu uitat de răspuns.

Nu putea doar împăratul să zică: „Mincinosul întâi“, căci atunci spunea un adevăr.

A doua întrebare fu:

— A făgăduit Măria Ta zece saci cu galbeni acelui care te va desvâța de mirciună?

— Nu am promis eu nici un ban rău, când eu numai adevăr curat vorbesc totdeauna.

— N'a promis deci nici un sac cu aur.... ei, nu-i nimic.

Totuș, rămân aici, și încerc să-l vindec. Dar mă leg de o condiție cât sunt aici, vreau să fiu numai eu singur cu împăratul, zise către primul ministru.

— Primim condiția, numai să-l vindeci.

Pipăruș Petcu, își începu tratamentul după cum vom vedea: Când paharnicul aduse de mâncare împăratului, Pipăruș întrebă:

— Spune Măria Ta, ai poftă de mâncare?

Împăratul nu mâncase dela prânz și avea o foame de lup. Totuși minți că nu are poftă deloc.

Ei, dacă nu ai, nu putem să-ți dăm, voi mânca singur din aceste bunătăți. Iar împăratul înghițea în sec și cu stomacul gol a trebuit să meargă la culcare.

Când Pipăruș îl conduse în dormitor și îi văzu patul făcut, cu pernele din puf, plapoma de mătase, întrebă șiret:

— Măria Ta, ce zici oare e sănătos să te culci pe perne de puf și plapomă de mătase?

— Da de unde—zise împăratul—e o boală curată să dormi pe perne moi.

— Atunci, camerist,—zise Pipăruș—du aceste perne afară, Măria Sa va dormi pe scânduri.

La și durut oasele pe împărat, dar ce să facă, el singur a spus că-i boală curată pernele.

Dimineața, când îi aduse dejunul împăratului, Pipăruș șiret îl întrebă iar:

—Nu-i așa că ți-a venit pofta domnule împărat?

—N'a venit de loc—minți împăratul, de și aproape îi eșise ochii de foame—nu am poftă de loc, nici să nu văd mâncare.

—Dacă nu ai, Măria Ta, nici nu-ți dăm mâncare.

—Camerist du-o afară.

La prânz, când au adus ciorbă, se vedea pe împărat că ar dori să spuie adevărul, totuși la întrebarea lui Pipăruș dacă e flămând, el răspunse:

—Nu mi-e foame, fiul meu!

—Atunci tot singur voiu mânca—zise Pipăruș, și se apucă de mâncat din ciorba minunată.

Văzând împăratul cu câtă poftă mânca flăcăul ciorba, iar stomahul lui era gol, zise deodată:

—Fiul meu, dă-mi și mie de mâncare; adineauri te-am mințit că nu sunt flămând, adevărul e, că leșin aproape de foame.

Atunci poftim ia loc la masă și mănâncă spuse Pipăruș, iar primului ministru, îi trimise vorbă să dea ordin să se tragă toate clopotele căci împăratul a spus un adevăr. Iar seara când s'au dus la culcare, împăratul iar spuse adevărul.

—Și acu mă dor oasele după cum am dormit azi-noapte pe scânduri. Pe pernă moale totuși e mult mai plăcut.

Nu se mai auzea în reședința domnească decât zumzetul clopotelor de bucurie că împăratul a învățat să cunoască adevărul. Iar când peste câteva zile Pipăruș îl întrebă:

A promis ceva Măria Ta, celui ce te va vindeca?

Împăratul a răspuns:

Sigur că am promis, nici mai mult, nici mai puțin de zece saci cu aur.

Imediat a dat ordin să-i măsoare lui Pipăruș aurul, care fericit și bucuros dând mulțumită lui Dumnezeu pentru norocul care l-a ajuns, s'a întors acasă la el.

Auzită și repovestită de

DOINA TĂMAȘDAN cl. IV prim Rădăuți

In vacanță.

Dându-ne vacanța mare și având note bune, părinții mi-au dat voie să mă duc la sat, unde am doi veri, cu care ne-am jucat foarte frumos. Aproape jumătatea de vară ne-am jucat cu verii mei de la Sarinasuf, ducându-ne la baie, unde găseam o barcă și ne plimbam. Odată pe când mă plimbam cu barca, eram să mă înec, însă am avut noroc de un om care m'a scăpat. În toate zilele, ne duceam la câmp și stând așa, eu spuneam povești frumoase, pe când vărul meu, cânta din fluer doine și alte cântece. Altădată am plecat la un sat din apropiere călare. Aici, în acest sat, era un alt văr de-al meu, în clasa I-a liceală. El avea o barcă de sport pentru doi inși. În fiecare zi mergeam cu dânsul la lacul Razelm, unde făceam baie. Odată după baie, ne-am luat după niște pescăruși și-am mers la insula Popina, unde erau mulți pescari, care mâncau.

Pescarii, fiind buni ne-au dat și nouă din borșul lor care mi s'a părut foarte bun.

La întoarcere, am lovit cu praștia un pescăruș care a căzut în apă. spre mal ne-am răsturnat din cauza unei furtuni. Ce noroc am avut că aveam cătrunele la noi! După puțin timp furtuna încetând, ne-am suit iar în barcă și am ajuns cu bine la mal. De atunci am

Invăţai să înot şi nu-mi mai este frică c'am să mă innec. Seara am plecat cu mama la oraş, unde am ajuns la timp potrivit, adică pe la ora 8 seara.

MARCOF S. CRISTU cl. IV-a No. 1 b.

Cum am petrecut vacanţa mare.

Când ne-a dat, Doamna noastră vacanţa mare m'am bucurat c'am trecut în clasa III. Iar pe ziua de 4 Iulie am plecat cu nana la Constanţa cu maşina. Ce bucurie am că-mi revăd oraşul meu natal şi cât e de frumos, şi binefăcător pentru toată lumea în timpul verii. Am început să fac băile. Plaja era plină de lume venită din toate părţile.

Intr'una din zile mi-a spus nana că o să mergem la Curtea de Argeş. Ce credeţi, de bucurie nu ştiam ce să fac să-mi treacă timpul mai repede. Mă duceam să mă joc la prietena mea dur şi acolo nu stăteam prea mult. În fine sosit şi ziua plecării. În seara de 10 Iulie ora 11 noaptea, am plecat cu trenul

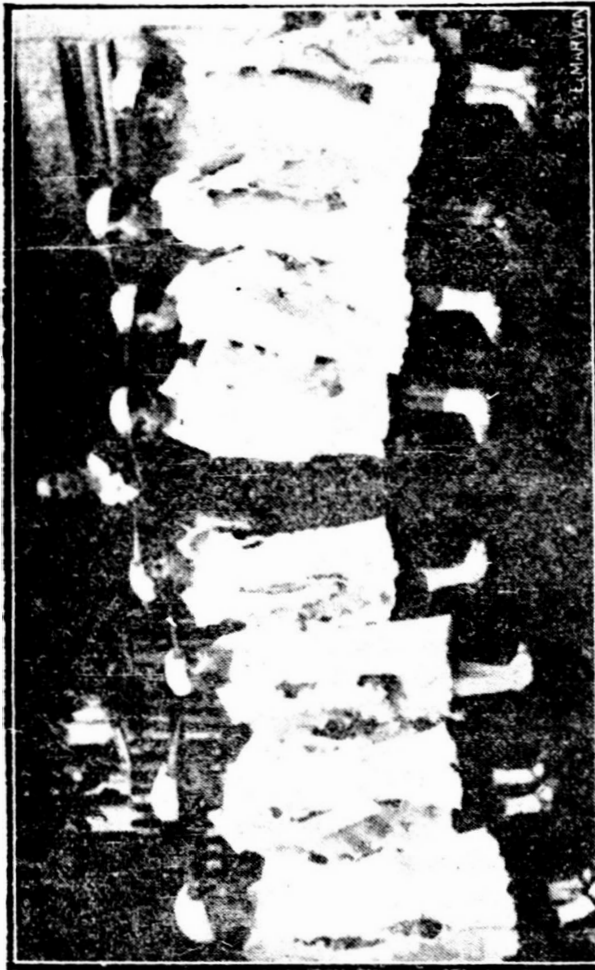
spre Curtea de Argeş. Ce bucurie aveam, căci nu călătorisem cu trenul. Îmi părea foarte rău că era noaptea şi nu puteam să văd localităţile pe unde treceam în goana trenului. La ora 6 dimineaţa am sosit la Bucureşti, iar la ora 7 am plecat. Dar tată-ne ajunşi la Curtea de Argeş, un oraş foarte liniştit şi curat. Ne-am dat jos şi ne-am dus la nana Anişoara fiica nanei mele bătrâne care ne-a primit cu multă bucurie. După ce ne-am odihnit, a doua zi am luat o trăsură şi am plecat să vizităm oraşul şi Mănăstirea. Când am ajuns la poartă ne-am dat jos. Ce frumoasă şi măreaţă Mănăstire! Zidită de Domnul Neagoe Basarab, acolo sunt înmormântaţi, Regele Carol I

Regina Elisabeta, Regele Ferdinand I și mormintele Voevozlilor.

M'am închinat și am sărutat moaștele Sfintei Fllofeia. Am mai văzut palatul regal și multe și frumoase lucruri a Reginei Elisabeta. Am văzut multe de tot, dar nu le pot scrie toate.

După o săptămână ne-am reîntors la Constanța. M'am odihnit și am început să fac iar băi. Am fost la Techirghiol stațiune balneară, am vizitat Mamaia. Ce de lume era la băi și ce frumos! Am avut o vacanță frumoasă cum nu m'am așteptat. Nana mea m'a îngrijit la fel ca și mama mea, încât n'am simțit dorul de acasă. Zilele mi-au trecut tare repede! Pe ziua de 10 Septembrie m'am reîntors la Tulcea. Ce bucurie am că se deschide școala, căci am dorit colegele la fel și pe Doamna mea.

APETROAIA ANIȘOARA cl. III-a No. 4 f.

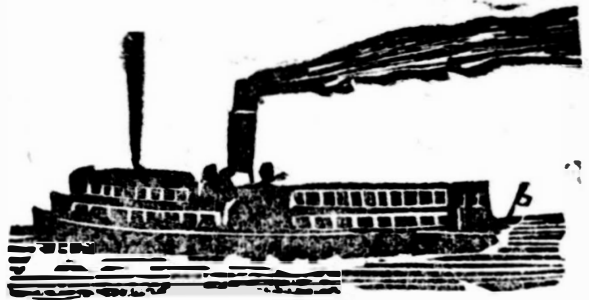

D-na învățătoare cu fetițele din clasa D-Sale, cari s'au remarcat în „jocul cocorilor”, cu ocazia serbării organizată de comitetul revistei „Copilul Dobrogean”, în ziua de 29 Iunie 1936.

O călătorie.

Când eram în clasa II-a, în vacanța mare, împreună cu mămica m'am dus în comuna Maluri, din județul R. Sarat, la mătușa Tinca.

Dela Tulcea, ne-am dus cu vaporul până la Galați. Cât am mers cu vaporul, de ambele părți ale Dunărei, am văzut numai sălcii înverzite și malurile joase și nisipoase. Vaporul s'a oprit la Isaccea, unde copiii vin-

deau pere. De aici ne-am oprit la orășelul Reni, port basarabean. După puțin timp, vaporul sosește în portul Galați, care este foarte îrumos, cu multe vapoare care vin și pleacă, unele spre Brăila, altele spre Sulina, și altele spre Vâlcov.

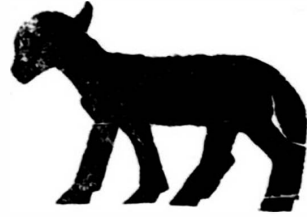
Orașul Galați e foarte mare. Pe mal erau mașini și trăsuri cari așteptau pasagerii.

Noi ne-am dus la gară cu o mașină. La ora 7 dimineața, ne-am dus cu trenul la gara Hanul-Conache. Această gară, este în câmp și în jurul ei câteva case și două prăvălii. Aici ne aștepta vărul meu Jenică, cu o căruță. Imediat ne-am suit în căruță și am plecat pe un drum, care ne-a dus într'o pădure frumoasă. Pădurea era numai de stejari, încărcăți cu ghindă. Cum am ieșit din pădure, se deschidea în fața noastră, podul de fier dela Nămolosa. Jenică mi-a spus că podul a fost refăcut după războiu, jumătate de Români și jumătate de Nemți. Pe pod am trecut cu căruța încet. Oamenii mergeau pe marginele podului care e păzit de soldați. De aici, după un ceas de drum, am ajuns la Maluri, o comună pe dreapta Siretului. Aici mătușa Tinca are gospodărie frumoasă, unde am petrecut 3 săptămâni din vacanță.

AURELIA OBREJA
cl. V No. 2 f.

Ciobănașul.

*Cu căciula pe-o ureche
Și cu gura pe caval,
Eu doinesc eternui cântec,
Rezemat de bolovan.*

*Sunt cioban, bătut de vânturi,
Lins de ploi și ars de soare.
Sunt copilul din pădure
Plină, toată de mioare.*

*Am necazuri? Am o mie,
Dar când ele mă cuprind,
Cânt din fluier și din frunză
Și pe ioc eu mi le sting.*

*Iar când dorul mă ajunge
Scot acelaș fluer drag,
Și zic doina care plânge
Și plâng frunzele pe fag.*

Nicola ● D. Marin

*„Fii stejar, să crești în laturi,
Nu înalt și slab, un plop“.*

G. COȘBUC

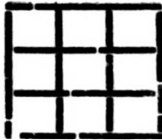
*„Trebuie să lucrezi cu m
voești ca să lucrezi cu m
trebuc“.*

ZACHARIALE

**Gândește-te
și desleagă și tu un joc:**

ce apă se poate scrie aici

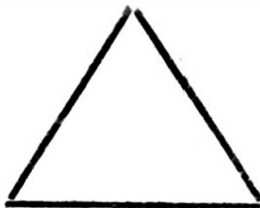

obiect al școlarului.
ea ne'a arată timpul.
cu el se cară fân.

metal scump:
strigăt de bucurie
trăește în apă.

Oniță P. Emil cl. IV-a No. 1 b.

**Prefaceți acest triunghi
în 4 părți.**

Marcof S. Cristu cl IV-a No. 1 b.

Câțiva din colaboratorii și colaberaatoarele revistei „COPIIUL DOBROGEAN“.

Milică Ianculescu
elev cl. V-a liceu

Vasilică Calcanți
elev cl. IV-a No. 1 b.

Marioara Mateiescu
elevă liceu

Const. Aghăntu
elev. cl. IV-a No. 1 b.

Cristu S. Marcof
elev cl. IV-a No. 1 b.

Vâreovici Silvia
elevă iiceu

O vorbă bună pentru fiecare :

—Pintilie Chița cl. V, Mazăre Georgeta cl. VI, Ștefancu Iordana cl. III, toate dela școala No. 4 Fete—Tulcea și Calciu Gheorghe cl. IV din Mahmudia.—Compozițiile sunt frumoase, dar nu le putem publica pe toate din lipsă de loc. Așteptăm alte compuneri !

—Biblioteca publică pentru copii, de pe lângă șc. No. 1 băeți Tulcea e deschisă în fiecare Sâmbătă dela orele 4—6. Micii cititori și micile cititoare pot împrumuta cărți, fără nici un fel de taxă. Înainte de toate, vor cere dela d-nii sau doamnele învățătoare o recomandare.

—Pentru toți cititorii. Revista apare cu întârziere dincauze neprevăzute de noi. Cerem scuze !

Orice compuneri libere, povești, poezioare, cari sunt bune, vor fi publicate la rând. Cei mai slăbuți să nu descurajeze și să scrie mereu. Un mari orator grec, Demostene, avea obiceiul că atunci când vorbea să gângăvească, lucru foarte neplăcut. Ce să facă ? Într'una din zile, cum se plimba pe marginea mării, văzu înaintea lui prin nisip o pietricică. Luă pietricica în gură și începu să vorbească în fața mării care, deși nu era mânioasă, totuși din când, în când, uda picioarele lui Demostene. Acesta vorbea înainte. Azi așa, mâine așa, în scurtă vreme ajunsese să vorbească bine, și tare, încât poporul grec rămase înmămurit când îl mai auzi vorbind. Iată unde poate să ajungă un om care nu se descurajează ! Faceți și voi ca Demostene !

Unii abonați, spun că nu primesc revista. Noi o trimetem tuturor, care sunt la curent cu plata. Sunt rugați să ne înștiințeze și tot odată să se intereseze și la poștă.

Orice articole de publicat, pentru revista, se vor trimete d-lui N. Damienescu inv. Str. Buna-Vestire 74 sau Șc. No. 1 băeți Tulcea. D-nei St. N. Caranbil și J. A. C.—Mulțumim de colaborare și rugăm să ne mai trimiteți câte ceva bun pentru copilașii noștri cuminți și dragi !